



HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS:
BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:
BUDAPESTEN: VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDÉKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.



BUDAPEST.

BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYOMÁSA.
1883.

Előfizetési felhívás
a havonta kétszer megjelenő



czimü

antisemitiko-satyrikus és humorisztikus képes lap

1883. november 1-től 1884. október 15-ig
 terjedő

III. ÉVFOLYAMÁRA.



A magyar embernek legőszintébb, leghivebb barátja, a „Füstölő“, egyetlen, határozottan antisemitikus irányú élcslap, november 1-jével küzdelmes pályájának III. évfolyamába lép. Nem tekintve a tövises utat, melyen halad, kíméletlenül s érdem szerint ostromolja a pestises, lelki és testi megromlást elősegítő jordánokat, a szatira fegyverével harezol, ostoroz, bár Tajsznak minden Mihasznája, Kozmának minden iparkodása oda irányul, hogy a szent igazságot kimondó toll örökre elhallgattassék.

Az a tudat, hogy a zsidóság aljas törekvéseinek, szegény nyúzott népünk érdekében, nyílt sisakkal, bátran, állunk ellen, — vezet bennünket, s mi bizton hisszük és reméljük, hogy a lelkes magyar közönség lelkesedéssel karolja fel ügyüket, s czélunk elérésében elősegít, a mennyiben — előfizet.

A „Füstölő“ előfizetési ára:

egész évre..... 2 frt.
 fél évre..... 1 frt.

Azon t. előfizetőink, kik a „Néplap“ képes napilapot s a „Füstölő“ t együtt s egyszerre rendelik meg, e két vállalatot 10 frt helyett **9 frt** évi kedvezményelőfizetési áron kapják

Az előfizetési pénzek mielőbbi beküldését kérjük, hogy a lap pontos szétküldése akadályt ne szenvedjen.

A „Füstölő“ változatos, gazdag mulattató tartalma, ékesen rajzolt képei, csinos kiállítása mellett a legolcsóbb magyar élcslap, mely a magyar nagy közönség ama kitüntető pártfogását, melyben folyton fokozódó buzgalommal részesíti, méltán megérdemli. Az előfizetési pénzek **Bartalits Imre kiadóhivatalába** (Budapest, VIII., Eszterházy utca 12. sz.) küldendők.

A „Füstölő“ szerkesztője és kiadóhivatala.

Rendkívüli kedvezmény a „Füstölő“ előfizetői részére.

Midőn a Bartalits Imre kiadásában megjelenő legolcsóbb képes napilapnak, a „**Néplap**“ -nak legutóbbi számát most, az évnegyed kezdetén s a téli idény küszöbén olvasóinknak bemutatjuk s ezen lap pártfogását és terjesztését ismételten becses figyelmükbe ajánljuk, tudatjuk egyúttal, hogy kiadónk a „Füstölő“ előfizetői részére, ha azok egyszersmind a „Néplap“ -ra is előfizetnek, **rendkívüli kedvezmény-árakat állapított meg.**

Ugyanis azok, kik a „Füstölő“-re s a „Néplap“-ra egész évi kötelezettséggel fizetnek elő, habár az előfizetési összeget évnegyedenként küldik is be, a két lapot egész évre **kilencz forintért** kaphatják meg; vagyis a „Néplap“-ért és a „Füstölő“-ért együtt félévre **4 frt 50 krt**, évnegyedre **2 frt 25 krt** fizetnek, holott külön-külön a „Néplap 8 frtba, a „Füstölő, 2 frtba s így a két lap 10 frtba kerül.

E rendkívüli kedvezmény nyújtása reménylenünk engedi mindkét vállalatnak fölkarolását, mire midőn t. elvtársainkat ismételten fölkérjük, tisztelettel maradunk.

Budapest, 1883. szept. 30-án,

A „Füstölő“ kiadóhivatala.

Abonnements-Einladung

auf den am 1. November 1883 beginnenden

II. JAHRGANG

der einzigen in deutscher Sprache erscheinenden

antisemitisch-humoristisch-satyrischen Monatsschrift

„REBACH.“

Ganzjähriger Abonnements-Preis Ein Gulden ö. W.,

doch erklären wir gleichzeitig, nur ganzjährige Abonnenten annehmen zu können.

Preis der Einzel-Exemplare 10 kr.

Die zweckmässigste und einfachste Art der Pränumeration ist die durch Postanweisung, welche an das Administrationsbureau des „**REBACH**“ (Budapest, VIII., Eszterházygasse Nr. 12) einzusenden ist.

Probenummern zum Zweck der Verbreitung des Blattes werden nach Angabe der Adresse gratis versendet.

Abonnenten-Sammler erhalten nach je fünf Exemplaren ein Frei-Exemplar.

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS **BARTALITS IMRE** KIADÓ-TULAJDONOS.

<p>ELŐFIZETÉSI ÁR postai bérmentes szétküldéssel: Egész évre 2 frt. Egyes szám ára 10 kr.</p>	<p>SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési pénzek és hirdetések küldendőik: BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCA 12. SZ.</p>	<p>HIRDETÉSEK: Egész oldal 20 frt. Fél oldal 10 frt. Negyed oldal 5 frt. Kéziratok nem adatnak vissza.</p>
--	---	---

NEM A VALLÁS...

Nem a vallás, nem az, mi nálunk
Zsidó gyűlöletre ragad,
Nem sért hitet, nem gondol arra,
Ki a zsidók ellen fakad.
Nem a vallás, és nem a hit,
Mi a zsidóra készítet itt. —
Másban keresendő az ok. —
Ti népatyák, hatalmasok! —
Kik a zsidótól óva óvnak
Egy nemzet érdekébe' szólnak —
A jog, amit védnek azok!

Látni, hogy a zsidó galádul
Tolakodik be mindenütt,
Látni, hogy lassanként a birtok
Zsidó kezére mint kerül;
Látni, hogy mint pusztul a hon,
S nincs a magyar honába honn,
Zsidó parancsol, ő az úr
Helyedből mindenütt kitúr,
S mihez szived szent hév kötötte:
Messze hagyod honod örökre,
Ha koldussá tesz más gazul;

Látni a zsidó tulkapásit,
Látni sohajtva: mit mivel?
És látni a magyar hazában
Magyar' hazáját tünni el!
Látni, hogy nincsen védelem,
Túl szárnyal a zsidó elem:
Az érzőbb szív, a jobb kebel
Mind erre hogy' ne kelne fel?
Ha azok, kiknek joga lenne
Gyógyírt nem adnak annyi seb, —
S hagyják a hont így veszni el?

Amerika távol hazája
Szólítva, hiva integet,
Veszed vagyond omladékit
Keresni derültebb eget.
Ott majd — idegen ég alatt
Jut néked is egy-két falat.
— Itt birtokodra csendesen
Zsidó szennyes kezét teszen.
— Aki a birtokokat birja
Azé az ország java, zsirja —
A hon, a hon azé leszen.

Nem a vallás, nem az, mi nálunk
Zsidó gyűlöletre ragad,
Nem sért hitet, nem gondol arra,
Ki a zsidók ellen fakad.
Nem a vallás és nem a hit,
Mi a zsidóra készítet itt.
Másban keresendő az ok. —
Ti népatyák, hatalmasok! —
Kik a zsidótól óva óvnak
Egy nemzet érdekébe' szólnak —
A jog, amit védnek azok!

KIVONAT A MENNYEI VÖRÖSKÖNYVBŐL.

B. Eötvös József levele, Eötvös Károlyhoz.

TARTALOM: „Errare humanum est.“ — Ötvös, mint az emancipáció kárhözvontója. — A zsidók és másvilági fogadtatásuk. — Kholera a másvilágon. — Ötvös, és a hazafiság. — Bankett Pinkász vendéglőjében.

Tisztelt úr!

Errare humanum est. —

Ezzel kezdem leveletem mindjárt, mert úgy lát-
szik ez a latinközpéldabeszéd, ha valakin, úgy rajtunk
csakugyan beteljesedett.

Bizony, higgye meg, mostani gondolkozásom szerint
en volnék az első, aki szót emelnék a zsidók eman-
cipációja ellen, azonképpen, amiképen szót emeltem
egykor a zsidók emancipációja mellett. Mert, hogy
a zsidó, amint azt akkor is jóslgatták, várakozáson
felül visszaélt ezzel: azt, azt hiszem, nem szükség bi-
zonyítanom. Olvassa el a „Függetlenség“-et és a
„Füstölő“-t; megtalál ezekben minden argumentumot

Elvártam volna, hogy — amit az egyik Ötvös
elrontott, azt a másik Ötvös hozza helyre. Úgy lát-
szik ebben is csalatkoztam. Nem gratulálok önnek,
amiért olyan hü párfogója az általam életbeleptet-
teknek.

Remélem, nem veszi tőlem rossz néven, ha — jót
mondok.

A minapában találkoztam Deákkal, úgy látszik
már ez is meggondolkozott. látva a tényeket, ez is,
úgy gondolkozik, ahogy kell manapság egy igazi
hazafinak gondolkodni.

Mint egy erre bolyongott zsidó liferáns elme-
selte nekünk, azt hallottuk, hogy a zsidóknak immár
megelégtelték tetteiket, s mindenfelé elégedetlenség
mutatkozik ellenök. Ezt annyival inkább kell sajnál-
nunk, hogy naponként — a földgömb különböző ré-
széből — a zsidók csapatonként érkeznek ide a más-
világra. Pedig ám nem valami szívesen fogadjuk ezt,
mert úgy is elárasztottak már bennünket csaknem
egészen. — Apropos! Igen kérem, ne feledje el tá-
viratilag értesíteni a „Füstölő“ kiadóhivatalát, hogy
ide, mielőbb expedíáljanak pár száz példányt a „Füs-
tölő“ből, mert különben az egyiptomi kholera kiűt
köztünk a zsidóság miatt.

Hallom, hogy tisztelt ur birtokot vásárolt, a
mely „Tisza-Eszlár“-nak neveztetett el. Úgy látszik jó
metszeteket végzett a sakterek zsebein, különbet,
mint a milyent a sakterek végeztek Eszláron. Ez
azonban már elmúlt, tehát feledjük el.

Hallom azt is, hogy Magyarországon a „nagybir-
tokok“ egymásután kerülnek zsidó kézre (a kisebbek
már régen oda kerültek.) Épen a „Néplap“-ból olvasom,
hogy „Gróf Batthyányi Géza győrmegyei birtokát meg-
vette Stern Izsák; a vételár 420,000 frt.“ De feldi-
csekednek vele az erre kóborogó szenzálok is, hogy
milyen jó gsefteket csinálnak ők.

No ez, és ehhez hasonló egyéb körülmények,
azt hiszem, egy „Ötvös“ ben is felkeltik a hazafiság-
nak egyre szunnyadó érzelmét.

Adja át a társadalom érdekeit szívükön viselő
honfiaknak szíves üdvözetemet, azok, azt hiszem né-
míleg megorvosolják a sebet, melyet a zsidók vágtak
a társadalom testén, s jóvá teszik a mi tévedéseinket.



Most be is fejezem leveletem. Izrael fiai már
rég várnak reám Pinkász vendéglőjében, hol isznak
az egészségemre, és az „emancipáció“ egészségére.
Zsidó előtt — semita; zsidón kívül — antisemita.
Tehát menjünk a zsidóhoz.
Sakter önnel!

PHOLITHIK.

Lerándult a molkhor
Hozzám Ötvös Klároly,
A „mező-eszlári“
Híres birthokáról;
Thonácsot khért thölem
S én adtham is neki
Olyat, hodj holtcháig
Megemlegetheti.

Százezer florinthos
Phusztát veit a nyáron
Azon a phénzen, mit
Szerezett Eszláron,
De a fizettségnél
Vaj mithévő led,én,
Hodj ily thenger phénzell
Felthűnő ne ledjen.

Hát! mandattam neki
Thodolsz mit boráthom?
Thizezeret flüzzess
Meg ezen a nyáron,
A thübbiért meg hadd
Bephürölni mogad
Edj khis jó „Pholithik“
Reszkhizrojni szabad.

Sak a janút hárits
El magadthól előbb,
Azthán szórhatsz a phenz
Ország-világ előtt...
Diktum faktum idj lett,
Szórnul-szóra ekkép,
S mint hallom a Kharesit
Már be is phürölthék.

MACZESZ.

Fütykös Mihály a kánt'raméknál.



Hiába volt statárjom, mégis kiszabadultam. Levették a bilincseket, ott hagytam a hűvöst. Ott legalább volt teljes ellátásom, most megint árván állok a világban. Tönkretéve, kis jószágaimtól megfosztva állok anyjukommal meg a gyerekekkel Őrszit már megkérte a kisbíró, hej pedig nem régen még az öreg bíró uram fia, meg a nótáriusnak ügyvédhojtár fia settenkedett körülötte. No de már minálunk is válogatnak a legények, nemesak az uraknál. Hiszen a helység második papja, a Mócsi kocsmáros is azt mondja, hogy a legszegényebb zsidó lánynyal is adnak pénzhozományt. En nem adhatok vele semmi mást, mint a becsületet, szegénységet, meg a jó nevelést. Hej, de régen nem olvastam már újságot.

— Bizony, Mihály gazda, felfordult világot élünk. Folyton zavarognak az országban. Epen most olvastam a „Néplap“ ot. Azt mondja, hogy folyton sülye dünk. Látta már a fazekát, midőn fő benne az étel, hogy rezegteti a fedőt. Ez a gőz hatása. Ha ily gőzöket nagy mértékben összehozunk, iszonyu erőt fejt ki. Így kavargó a nép lelkében is az érzelmekek árja, ha az ily érzelmekek a düh és elkeseredés tüze által szitátnak, előbb-utóbb kitörnek.

— Ugy ám! Csakhogy azok a kaputrakos urak mi tőlünk, a néptől várják szájukba a sült galambot, pedig tudhatják azt, hogy mi nem szóval oldjuk meg a zsidókérdést. A birka türelemnek is határa van. Hova menjek már most én is? Becsülettel küzdöttem, izzadtam, fáradtam, mégis koldus vagyok. Miska fiam harangozó lett, talán én leszek az, kire legelőször húzza meg a temetőbe hívó harangokat.

— Ej, ne búsuljon Mihály gazda, van még az en feledem alatt is annyi hely, hová lehajthatják gondtelt fejüket. Ígyunk ebből a báfelejtőből, zsidók által tönkretett egykor dicső, szegény hazánk felvirágzásáért.



Két antisemita tót párbeszéde.

Yuro: A, a, á! z jó nap mekkivánok z tegintedes urnak z hova med ijenkor magát?

Yožo: Ale, medek ed kiči haza, z megnizek mit írja az „Fistelé“. mert mama varok itet nadon, mert a zsidra még jobban haragudom magam, mint máskor.

Yuro: Z gondoja čak ojan mifgesnek vadok magamat lenni, mint a pujka, majd kijugrom magamat az búrból, voltam magamat vesekedni z Jajtelesval

Yožo: Ale minek? mit činalta az a huncztut žido maganek?

Yuro: Hát kirem gondolla csak, azt merte nekemnek povedalni, hod že praj a keresztii ember nem tudja magát meglni a žido nélkül. In meg azt monta, hod ňe pravda, mert a žido nem tudja meglni nélkülünk. No, nem ud van, monda?

Yožo: Z maganak van igazat beszilni. — Nuž ale hodan bizoňita be az a Jajteles aztotat, hod z mi nem tudja žido nélkül meglni?

Yuro: Hát aztotat monda, hod a mađar rászorulja magat mindik a zsidóra, mert ha ů nem volna, kr... ker... no, hod is monda: kerekesdelem, hod a fené ede mek, (ere nadon megharagutta magamat) hod iszen ud mondhatja a mađarsag, majdnem ipen megtürt elem saját országaba, — no gondolla čak prosim peku, hod a mi ed nemzet flete jelzi a đaripar, kerekesdelem mind, čaknem mind žido s nimet kizbe van, is hod a mađarok legfellebb napszamos is čelid az olan đarakba.

Yožo: Ale mır nem vágta ed pofon neki a křpire.

Yuro: Hát vžak ennek čak ō megörülte volna nadon, mert akkor megmuszajta volna nekem 5 zlaty fizetni ed pofonir.

Yožo: Ale, ale, hát maga mit monta neki?

Yuro: In monta, hod ō se zabalhatna se maczesz se ludmaj, ha keresztin ember nem dolgozna neki, mer a žido čak jo eni, iňi, aludni, z uraskoňi tudja s a gojim ůzni, de dolgozni nem, z aszt monda, hod dolgozzon a marha. Hát kirdem mjt činalna az a sekhez, ha ojan törviny dúnne, hod žido ňesmi keresztin tartani, ō nem tudja, dolgozni, mert lusta van mint a lajhar, nus zakkor ihen kelene degelni neki.

Yožo: Bizoň mondom, tak je z furulya z is batyüvel elmehetne čontok keresni, z uj haza keresni, z mig ojan tejel z mizzel fojő Kánaant talalna, mint ez a mienk

Yuro: S ott is nyúzna a kit tud, z uzsoraskodna más pinzibul, is szopna mas bečületes ember virit, a žido žido marad na veky.

Yožo: Most már gondolhatja, mır z nekem a világon legnadjobb zellenisg a žido. Ezeket esse kel tiporni, mert akor elvesz az hazank és az nemzetunk. Aki meg nem segiti z ezttet domlalni, z irtani, az van nad áruloja hazajanak.

Yuro: Bizoň en is csak eztet gondol. Z azirt ides pajtas adja ide kezedet s tartasuk esse z monduk, hod mind a kettő fogja e cžilnak szentelni z fletunk, hod tanuljuk z irtani, utalni és esszezuzni a žido. Mert in is meg te is jó mađarok vadunk, is leszunk a virunk utolsó čöppig.

Yožo, Yuro: (mindketten) Iljen az haza!

ZIVATAROS



ICZIG ZSIDÓ: Odjan édes Mihály gozda, miért áztatja mogát? Jöjjön húzódja meg mogát ez alatt a terebélyes fa alatt. Meglássa, hodj nem éri itt az eső.

KERESZTTÜZBEN.



Öt darab süsd el magad revelveres zsidó firkász ül a vendéglőben. Nem mondott csütörtököt revelvertik, mert egy gépgyárnak a lapban való reklámos feldicséréséért s arczképé-

nek hozásáért nagy összeget kaptak. Megeresztenek egy rántott libamajat és négy fokhagymát. Tíz pohár víz után vig kedvre kerekedtek. Kirántják revelverjüket zsebükből. A Náci pincesz nem ijedt meg.

— Hallja moga Náci! Mi fejbőlőjük mognokat és elszoladunk.

Az az átkozott pincesz nem is nevet az erőltetett viczre.

— Mandak én az orakoknak jobb viczet, hogy mi mindent nem néz a zsidó gescheftnek: Egy szerzetes-rendnél végrendeletileg nadjobb összeget hadjott egy vallásos üreg asszony-ság azon felhétellel, hodj ennek kamatjait oly ifjaknak adják, a kik az év bizomos nopjain 20 miatyánkot és 10 ödvözetlet mandanak a rend themplumában. Pályázathot hirdetthek, de azt elfelejtették kiirni, hodj csak katolikuskok pályázhatnak. Akadt is két vállalkuzó — de mind a khető zsidó valt.

Az öt jordán jót röhögött a zsidó szentelenség e netovábbján.



IDŐBEN.



MIHÁLY GAZDA: Nem ám, csak a menydörgős menykő.

KRÓNKA.

SZEPTEMBER.

16-án. A karczagi jordánok hálafeliratot intéztek Kossuth Lajos nagy hazánkfűához s őt „új Mózes“-nek nevezték el. Hej, ha ez a nemzete nyomoriságán könyező új Mózes kezébe venné Mózes vesszőjét s vérig verné a nyomorult toladók zsidókat, kik a hazafiasságból is gseftet csinálva, külföldön sem hagynak békét a nagy magyarnak, kitől filosemita szagu költött leveleket hoznak laib zsornáljaik.

17-én. A derék erdélyiek is kitesznek magukért. Hogyne? Hiszen a felvilágosodott főket szükséges, hogy antisemita sapka takarja, minő divatba jött. Készülnek pedig ezek keresztény kezek által a köznép által elnevezett „zsidó bőr“-ből, vagyis taplóból. Mint értesülünk, nemcsak az antiszemitáknál örvendenek nagy kelendőségnek, hanem a sapka alá való jogos fők is igen szaporodnak. Gratulálunk őszintén Erdély magyar kézhben levő házi iparának!

18-án. Zsidó zavargások voltak több helyen. Így Bustyában, hol egy zsidó nem tudta gazdáját adni két köteg lécnek. Az elfogatások is napról-napra szaporodnak. Berzenczén 14 egyént tartóztattak le, ezek közül kettő asszony. Szigetváron egy borbélyt és egy cipészt vádolnak lázítással; a borbély állítólag azért haragszik a zsidókra, mert nem nála borotválták

magukat. Ellenkezőleg; mi azt a hirt vettük, hogy a szigetvári borbély nem akarja a zsidókat borotválni. Sajtórón 300 embert vádolnak a zavargásokban való részvétellel, de ezek közül csak 45 van elzárva. Az elfogottak azonban makacsul tagadnak mindent s mivel elfogadható tanuk nincsenek, csak kevés vádlottat lehetett statárium elé állítani.

20-án. Tisza Kálmánra nehezelt Blaháné. Ugyanis a kopasz állam férfi Nagyváradon volt diszrakomán s Blaháné dalaiból idézve „rózsabokorból jött ki a világra“ szűz beszéde a zsidók mellett. Hiába! Jó is az a köpenyforgatás. Debreczenben máskép süt a nap, mint Nagyváradon. Rátért beszédében a zsidókérdésre, határozottan kárhöztaítja az eddigi zavargásokat, melyek közvetlenül egyeseknek és egész vidékeknek, közvetve pedig az egész országnak sok bajt és kárt okoznak, végül kijelenti, hogy ha valahol a rend ismét megzavartatnék, a kormány kérlelhetetlen szigorral fog eljárni. Oh, be nem nőtt fej-lágy, Rothschild által pressionált zsidó baráti érzelem!

21-én. Egymásután jutnak a régi magyar családok birtokai zsidó-kézre. Közelebb Torontálmegyében, a magyar Kanaán egyik legtermékenyebb részén, Kiss Miklós béga zengyörgyi birtokát harmadfél millió forintért vette meg egy Biach nevű bécsi zsidó. Így készül a zsidó-világ.

22-én. Galiciából mindennap egy-egy csorda lebernyeges, undok, piszkos fürtös hajú lengyel jordánt hoz be a kőbányai

lővonatú kocsí a fővárosba, letelepedni. Nem mernek egyenest Budapestre jönni. A fővárosi, de főleg a tisztaságra oly nagy gondot fordító közegészségügyi tanács gátat vehetne a piszkok behordásának, hiszen ugyanis van már e fajból elég választék, ugyanis pestises világot élünk s fájdalmas lesz, ha róluk a testi, lelki r ú h átragad a becsületes emberekre.

25-én. Nyitrai a „Nyitrai Lapok“ magyar czimmel, de német szöveggel, disz revelverező megnevezése nélkül megjelenő zsidó zuglap 36. számában epés dühvel támadja meg a derék nyitrai póstamestert azért, mert a „Füstölő“ czimú antisemita élezlap előfizetési felhívását szobájában kifüggesztette. Kijut a dühöngésből a „Füstölő“-nek is, melyet a zsidó-firkász szégyenlagnak nevez. Nos, hitvány firkász ur, hátrább az agarakkal, jó lesz a dühöngés helyett a sajtó törvényt megtanulni, mely nem csak a zsidó-lapok létezését biztosítja. Az illető postamester urnak pedig azt tanácsoljuk, hogy füstölje ki a szobájából azokat a zsidó-firkászokat, a kik olyan dolog miatt kötolőzködnek, a mihez semmi közük.

29-én. Van a küzdő társadalomnak egy előkelő osztálya, mely a küzdelmekben a legmagasabb öntudattal és a legnemesebb fegyverrel, a szellem fegyverével száll síkra. És ez az osztály a papság. Két magyar főpap hallatta eddig szavát a zsidó-kérdésről, Kovács Zsigmond veszprémi püspök csak nemrégiben és most Pap Gábor dunántúli református püspök, ki egy levelet intézett nagy-bajomi lelkész társához, mit a nemzetnek nem kellő „Nemzet“ sakter subvencziós lap dicsőítő óda kíséretében hozott. Aradoz ez a levél a zsidók iránti szeretetről, békéről, felebaráti szeretetről, faji és vallási gyűlölet konkolyáról stb. Kéri filosemita hivataltársát, hogy védje híveit a káros antisemitizmustól. Sajnos, mikor pap beszél így, ki legjobban ismeri szegény híveinek zsidók által okozott nyomorát. Nem! Nem lehet, hogy ezt higgadt meggyőződéssel mondta a főpap, a zsidók által fenyegetett nyájnak pástora.



Honjodi Ábrohám dololja mogának edj Jeremiád.

Jászos helyek váltak
Khoppány, Gétye, Zalán,
Jerusalemben sem
Vált nadjabb druck thalán.

Azhán khüvetkhezik
Ungvár, Ujhely, Nova,
Itthen szaladthunk, de
Azt se thudtuk hova.

Selmeczbánya, Kötse,
Szepsi - Szent - György,
Nyitra,
Itthen kherültünk vált
Legjobban a síkra.

Egerszeg és Csurgó,
Nemesszer és Rada,
Itth vált legkhotyább az
Anthisemít hada.

Szentpétevár, Losoncz,
Szent-László és Koppán,
Itthen a böcsölet,
Ürókre lesz fogytán.

Bodaphest és Phazsanj,
Khanizsa és Klassa,
Minden böcsöhölethes
Zsidó megrsassa.



Maczesz.

ZSIDÓ POÉZIS.



SIMON JUDIT.

Simon sidóekthul minden eszthendőbe
Khis deszkhakhoporsót eszneznek le a földbe
Khis deszkhakhoporsó alig-alig rőfnyi,
Szegény jakhecz purdé nem thodott megnőni.

Ez már a thizedik! khiesit sok is ennyi!
(Oh bárcsak így járna akár valamennyi.)
Hogy egy se nőhetne arasznál nagyobbra,
Nyúzott gokok sorsa hadd fordulna jobbra.

Öbégat szomorun a vén Simon bátya,
Hodj jermekeit idj khiterítve látja.
Nem thodván mi isten saphása van rajta,
Tharakhodó lelkhe a rabbihoz hajtja.

Fhölphillant a rabbi a vén bibliából,
Saknem össze roskad edj nadj vád sulyától.
Kellene, vén hunczut, majd adok én neked,
Szhomszédék Honját mond meg hova tetted.

Rithuális vere khezeidre szaradt,
The nthed meg öthet szédjen und jolazat;
Megnőthet az isthen, hodj neked se ledjen,
S hodj sok gazságodért eleghetelt vedjen.

Reszket, mint a nyárfa, „igaz, hodj megölthem“
A vén Simon zsidó fuldokolja történ,
„De laskába khöllött szüz arthatlan vere,
Remelem, szent rabbi, megbocsátasz érte.“

Forgatja a rabbi thalmud khünyvét rendre,
Lássá, melyik milyen bünhödést szab erre?
De ezt a vén rabbi hijába lapozza,
Mert az ilyet ez még meg is jutalmazza.

Mogától gaudalt khi edjet a vén rabbi;
„Nem lesz hát szabad thübb gaj fejet leszabni“
Mert a hányat levágsz, elvész annyi fiad,
Azhán óbégathatsz, porontyaid miatt.

Nadj ez a megválthás, iszanju az ára
Aligha lesz erőm e nadj fogadásra,
Mert ha jön a Sábész, gaj vérré van szomjam,
S alig várom, hodj már a khés alá nyomjam.

Simon zsidóéknál jaj esbűndesen vannak!
Sűrűn beaggatva valamennyi ablak.
Jajveszékél egy lány, őrjöng sirva riva,
Meg van ennek is már a halála írva. —

Elmullott a sábesz, egy kis lányt keresnek,
Simon sidóéknak a boltjára esnek;
Simon sidó képe elfakul, elkekül.
Gaz ember vagy Simon májastul, veséstül.

Nem jött ki de soha, hodj itt lett elvesztve,
Az a szegény kis lány, ki itt volt az este;
Csak anjít láthunk, hodj minden eszthendőbe,
Edj araszt khoporsót thesznek le a fhöldbe

Maczetz.

András gazda levele a „Füstölő“ szerkesztőségéhez.

Tekintetes szörkesztő úr!

Mán régőn rágom az kalamust, hogy mi mólón kéne olyan embőrségős emberhől illő módon, mint az tekintetős szörkesztő úr levelet komponányi; mert hát tetszik tudni, mióta engömet az iskolátó elfogtak, nem sokat forgott az én kezembe az penna; az orthografja, vagy hogy a mamóba is monyják, mög egészen ismeretlen ország előttem; hanem hát mán csak kinyögöm ami az bögyembe van, úgy amint Isten tunnom atta.

Azt mán csak tetszik tudni, hogy nálunk mönyyi a zsidó, hogy megkövetöm alássan, úgy hőmszögnek, mint kutyába a pondré; oztán mög mindegyik olyan kitanútt hunczut, hogy... no de nem ezökrü a mi zsidatnkrü akarok én irnyi, mert hát tetszik tudni, ezökrü a nagyvárosi zsidökrü mindenki tudja, hogy milyenök; hanem mán azt még se hittem vóna, még nem tapasztaltam, hogy még a falusi zsidök is olyan kitanútt hunczutok löygenek mint akirü most irnyi akarok. El is mondok mindent apróra.

Hát ezelőtt nehány esztendővel még Izsákon laktam; hát mán csak mögvallom, nagyon mög vótam szorúva, el is möntem egy zsidóhól, akit fránya tudgya mifele Abrahamnak hittak, kírtem föle tíz forintot aratás utánig, mert hát ez úgy tavasz utójján vót, tetszik tudni, oztán mög jó termésre volt kilátás.

Adott is a zsidó, de csak egy föltétel alatt, ha tudnyiül-lik én neki az tartozás búzába fizetöm mög. olyan formán, hogy mindön véka búzát nögyven krajczárral adok neki ösöbban, mint a piaezon vesztögetik. Üsse a kö! mondok. Mögögyeztünk.

Aratás után mög, hogy jó termésünk vót, tetszik tudni öcsó lött a gabona, még egy forint húsz krajczaré sem köllött vékája, hát éntülem mög csak nögyven krajczárral ösöbban vötte át az jorlán.

No! mondok, aki árgyélussa van! de böfönt engöm ez a zsidó. De mán most mindögy; megvót az alkü, mást nem fűhettem, elvittem hozzá tizenöt véka búzát, azt gondötám, ebbö mán csak kitellik az tíz forint.

A zsidó mindnyán bövezetött a magtárba, hogy mérjük fö és ögyönesen öntsük ahhol az nagy rakáshól, ami mán akkor

ott vót. A zsidó másodmagával vót, én mög csak magam, e vót a baj. En oztán elkezdtem mérni az búzát és mindön vékát öntöttem arra az nagy rakásra, ami mán tetszik tudni ott vót. Az zsidó velem ögyütt olvassa: ögy... hat... kettö... három... négy, akkur ö elkezd avval a másikkal beszélgetnyi, én mög csak tovább méröm, öt... hat... hét... nyöez... kilencz. Akkor az zsidó oda kurjant ám, hogy négy után nem kilencz gyün. Veszeködtünk oztán egy darabig, de böjött én nem birtam sönkivel böbizonyítani, hogy mán csakugyan kilencz vékát öntöttem az rakáshól, hát öb a lelke zsidója, fölmerés után lövonta a négy vékát, amit asztán késöbb muszáj vót neki mögvinni.

Akkor mingyan montam, hogy mán csak mégis hunczut az zsidó mindentü, nem vót nöki elég, hogy nögyven krajczárral ösöbban számította, hanem még a fölmérésön is csal. No dé véribé van mán az annak kéröm alássan, mint kutyának a harapás. De nem is lát engöm azóta senki fia zsidóhól bömönni. Tekintetős szerkesztő úrnak alázatos följazása.

Kecskemétön, 1883. szept. 16-án.

András gazda.

Reb Hillel a zsinagógában.



Zsidó! Böszke vadjok nevemre. Nemcsak Krakkó, hanem egész világ imád engfmet, Hillel rabbit, kinek neve minden rituális macszet fogyasztó előtt ismerethes.

Holláthok, fidjeljethok, nézethok ösz fejem fölötti X. por.nesulatra, mit thi meg nem tharthutok. Madjarhunban khét tödösról szól a nütha, mindkethö van nadj thalent. Oztat mandja az a honczfot Tacitus, hist. llb. V. cap. 5-ben, hodj: „Judaeorum mos absurdos et sordidus (projectis sima) ad libidinem gens adversus omnes alios hostile olium.“ (A zsidök erkölese utálatos és fertelmes, a legundokabb bujaságra hajlandó, minden más népfaj között) Nyomorolt állithása a botha írónak, ki még revelvert sem sötögetett 1500 évvel ezelőtt. Ott van Jokó-

zus Morózus, az imádott sakteresreiber, hodj beszélt az rikemben az iszkiai gaj szerencselenek javára tartott Margarethen inseli molatságun? Ódj, hodj még Djolay Pál is, ki lemökrizálta edjkhur, hodj nincs benne tehetség, elbámoltha mogát. Jokózus rózsaszinben lát bennöket. Baland! Nem tudom fülfogni, mövelt ember, hodj lehet ilyen elfogult. Ő van szerencés gaj, 6 nem él a valuság világában, hiú ábránd, képzélés az ű országa, mellette az ű zsidó optimizmusa, Nendtvich híres todós mellett a 3000 éves thürhénelem szdó. Jokózus mellett a gajok hitvallása a djölet, zsidóké a véghetetlen djungéd, forró szeretet. Rühögjethék hullgatám. Hollgassátuk a Thalmudot, mely mandja: (Baba m. f. 111. 2—8.) Edj gaj kirablása sz a b a d. Más helyen: (Tr. Baba m. f. 61. 1. Tos.) Gajt megcsolhatsz és uzsorát vehetsz thüle. Rabbi Brents khallega is azt mandja: „A gojmmak szivét kell kirántani testébül és adjon ütni még a legjobbat is khözülök.“ Majmoridos sos szinte: „Aki nem zsidónak az elvesztett thárgyát visszaadja, bünt követ el, mert nadítja az istentelenek (gojoknak) hatalmát.“ A Talmud szinte mandja: Tiltva van ozsora nélkül pénzt khölcsönözni a gojnak, de ozsorával szabad.“ Homis esködök, hitszegők vadjunk. Ránk piritha, ha boeskorból nem valna arczonk, a Thalmud, mert idj szól: „A zsidó bármikhur hamis esköhöt tehet, ha ezálthal mogát, vadj feleharátját (zsidót) bajbul kiszobadítja, vadj ha rá khényszerítették a kheresztény thürvényszék előtt. Buják vadjunk, mert már Lót patriarcha lányai is atyjukkal mit tetthek. Nü a rituális djilkusságrul is szölják. Hisz azt todjátuk jól, hodj igazok van a gajoknak. Ledjen tehát khütelességthek minden bünt ödjesen véghez vinni, hodj rajta ne kapjanak, mert a kimentés sak pénzbe keröl

A zsidóiskolából.



T a n i t ó: Nü! jerekhek! sophá flüil ledjtek mogotokat, mert masthand megfagok nektük edj khérdés sinálni; oki ozthánd heleschen megfog neküm oztat fhejteni, az khappa thilem edj phompás foghadjma; othon ozthán megmotathatja a mämilehenné, hodj mit khapta ű a thanitó orashágtól a helüsh fheletért.

— Nü! hát ha a thietek tháti megvan edj khereskhedü, az nadjon sok mindenféle árolja; hát p. o. khi todja khüztettük megmondani oztat, hodj a Jajtelez jerek grószthátija miért adta ezülit nedjven ével thübb phartéka edj krojczárért, mint mosthand edj hatosért?

(Általános fejkavarás)

— Nü! edj sem nem thodja? Hát the sok szhomár! láthok én odhat, hogy neküm khüill megmondani: hát azért, mert akhor nagyobb valt edj krojczár, mint masthand edj hatos.

T a n i t ó. The Khóbi jerek! mandjál meg nekhem, hojd mivel szedik khi a fület a lukból, ha khútát ásnak?

K h ó b i: Hát — hát — nem thodok profesor ór.

T a n i t ó: The szomár még azthot sem thodod? Ohhoz nem khüill semmi sem, mert hojdha éjlele megfordolja mogát a fülgümb és lefelé állja, okkhor a lukból khiesi mogától a fül!

OKMÁNYTÁR.

Én May Ede megbizo'tya Kiedjztem Német Géza ki van minden költéséghül mentve, és Én kötheles vadjok a Gépett az én keltségre visszazálitthani ütt florintott mai Nap lefizehett azért az ütt forinthe kötheles vadjom minden keltséghhül ügyvéde Költéséghül fülmenthenyi.

Akali 9/6 1883

saját Kezem irhásával beüsmérem

Én Steinberger Jacob
May Ede megbizottya.



Cimon. Egy-kettő használható. — H. B. Talán. — N A (Magyar-Igen.) Sem humor, sem satira, hanem együgyűség. — K. E. (Budapest.) Hogy néhány zsidó revolver félre vezetni a jóhiszemű olvasókat, hazudván alávaló módra ezt is, azt is, az már régi dolog. — T—k K—ly. (Szilágy-Cseh.) Igen okosan eselekednél, ha innen-onnan te is összefirkálnál valami basznos dolgokat. A „telek-könyv“-et gyakran nézegeted: van-e sok föld-birtok, melyre a jordánság nem táblázott 1000 percentes követeléseket? Üdv és testvériség! — B a n d i. Sokkal szivesebben fogadnánk egyéb apróságokat, a „nárbeszédek“-re több gond lenne fordítandó. — Gyenge sakter. Nem állja ki a versenyt az eszláriakkal. — P—y g—n (Sarkad.) Nagy az elfogultatás, miért nem igen vállalkozhatunk magánlevelek írására. Van itt kelete mindenek, a mi jó, „Terényessi Áron katonai levele“ helyett tud ön jobbat írni. „A zsidó exament“-et csak küldje be, ha megfelel a kiválnalmagnak, sord keritünk reá mihamarabb. — H a b a k u k. Javítással jöhet — D—ó J—s. Próbáljon prózában írni. A verselések igen kevésre mehet. A beklüdtötek nem használhatók. — P. 6r—n. A rengeteg hosszú versre kár volt az időt pazarolni. „Moeskosi Ábrohá“ levele is javításra, illetve átdolgozásra vár, s majd tán, aztán. Az „apróság“-ot olvastuk már valahol. Nem „leirni“, de „írni“! — T. János. (Malaczka.) Lehet, hogy „vendég“- lesz a napokban. Készüljön a fogadására. Az egészség régen helyre állt. — Nagy Dezső urnak. Az „Egyesüljünk“ című vers mai számunkból kiszorult, a jövő számban javítással hozzuk. — B. R. (Vaiszlón.) Az „életkép“-et a „Néplap“ szerkesztőségétől átvettük, átolvadás alatt áll. — XXX. Sokszor ügyelmeztettük már, hogy inkább prózát, mert a versek nem sikerülnek. — T. A. k. a. Melegen ajánljuk a „Hölgyek Lapjá“-t, mely régi, kitünő nődivatlap. (Budapest. Szervita-tér 8. sz.) — B—s M—t k. a. (Kunszentmiklós.) H—y l—a k. a. (Gyöngyös.) Magán levelet küldtem. Hol késik a kedves válasz? Üdvözlét. — S—y l—oz. (Budapest.) A „köser adomál“-t folytatását várjuk. — Több kéziratról s levelekről jövőre.

Főmunkatárs: K É N K Ö.